

кодексу України, формально не підпадає під кримінальну відповідальність, якщо сума незаконної винагороди не перевищує значного розміру.

У процесі проведення розмежування між корупційним діянням як адміністративним проступком та як злочином доходимо висновку, що основна відмінність корупційного правопорушення як адміністративного проступку та такого корупційного діяння, як хабарництво, полягає в тому, що для визначення діяння корупційним проступком достатньо того, що особа, яка уповноважена на виконання функцій держави, незаконно отримує в зв'язку з виконанням таких функцій матеріальні блага, послуги, пільги, тобто має місце прийняття даними особами матеріальних цінностей чи послуг матеріального характеру, то для хабарництва дана ознака не є основною для визначення діяння кримінально-карним злочином.

Список використаної літератури:

1. Корупція як негативне соціальне явище : шляхи її подолання в Україні та міжнародний досвід / [Белов Д. М., Бисага Ю. М., Палінчак М. М. та ін.]. - Ужгород : Ліра, 2004. - 64 с.

2. Закон України "Про засади запобігання і протидії корупції" від 07.04.2011 № 3206-VI // Відомості Верховної Ради України. - 2011. - № 40. - ст.404.

3. Котович Г. М. Загальноправова характеристика антикорупційних заходів Європейського Союзу [Електронний ресурс] / Г. М. Котович // Форум права. - 2010. - № 2. - С. 204-209. - Режим доступу: <http://www.N2buv.gov.ua/journals/FP/2007-2/07gvs.pdf>;

4. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. - 2001. - № 25-26. - ст.131.

5. Іванищук А.А. Особливості розгляду справ про адміністративні правопорушення в судах загальної юрисдикції: дис. ... канд. юрид. наук :- Запоріжжя, 2011. - 236 с.

6. Податковий кодекс України (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. - 2011. - № 13-14, № 15-16, № 17. - ст.112.

Кодекс України про адміністративні правопорушення (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради Української РСР. - 1984. - додаток до № 51. - ст.1122.

Особистий огляд як виняткова форма митного контролю

Негода К.О. - студентка навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ - **Юрковська Л.Г.**

Актуальність теми дослідження. Митний контроль є одним із основних засобів реалізації митної політики будь-якої держави. Як інститут митного права України він потребує розвитку у напрямку вирішення істотних суперечностей, що порушують системність митного законодавства. На сьогоднішній день, одним з проблемних питань є питання проведення митними органами особистого огляду громадян, що прямують через митний кордон України.

Метою даної роботи є аналіз особливостей проведення особистого огляду як різновиду митного огляду та виключної форми проведення митного контролю.

Згідно з ст. 24 Конституції України всі громадяни є рівноправними в своїх правах і свободах та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками [1].

Аналізуючи питання особистого огляду громадян на митниці можна дійти висновку, що принцип рівності громадян порушується і певним категоріям осіб, які займають

державні посади, надаються привілеї щодо звільнення від особистого огляду під час проходження митного контролю.

Митний контроль здійснює Державна митна служба України, яка являє собою важливу ланку в українській системі державної безпеки. Митний контроль здійснюється за допомогою практичної реалізації посадовими особами митних органів форм та методів митного контролю. На особливу увагу заслуговує така форма митного контролю як особистий огляд.

Особистий огляд є винятковою формою проведення митного контролю. Він проводиться щодо фізичної особи, якщо є підстави вважати, що дана особа приховує при собі, предмети, що підлягають митному контролю. Метою особистого огляду є виявлення і вилучення предметів контрабанди, а також предметів та цінностей, що є безпосередніми об'єктами порушення митних правил і приховуються при собі громадянами, які прямують через митний кордон України [2].

Особистий огляд як виняткова форма митного контролю проводиться за письмовим рішенням керівника органу фіскальної служби або особи, яка виконує його обов'язки, якщо є достатні підстави вважати, що громадянин, який прямує через митний кордон України чи перебуває в зоні митного контролю або у транзитній зоні міжнародного аеропорту, приховує предмети контрабанди чи товари, які є безпосередніми предметами порушення митних правил або заборонені для ввезення в Україну, вивезення з України чи транзиту через територію України.[3]

«Наявність достатніх підстав» є особливо важливою умовою проведення особистого огляду. Слід зазначити, що в чинному митному законодавстві, не існує переліку «достатніх підстав». Даний факт, можна вважати прогалиною митного законодавства.

Аналізуючи наукову літературу, можна встановити, що деякі науковці самостійно виокремлюють фактичні та юридичні підстави проведення митного особистого огляду. До фактичних підстав належить інформація про те, що фізична особа приховує при собі і не видає предмети, що підлягають митному контролю і є об'єктами порушення законодавства про митну справу. До юридичних підстав відносять рішення уповноваженої посадової особи митного органу про застосування особистого огляду щодо конкретної фізичної особи. Виходячи з вище викладеного, вважаємо, що існує нагальна необхідність нормативного роз'яснення юридичної конструкції «достатні підстави» застосування особистого огляду до осіб, які переміщуються через митний кордон України. На нашу думку, було б доречно внести відповідні зміни до ч.1 ст. 340 Митного кодексу України [4].

Щодо порушення принципу рівності громадян, передбаченого Конституцією України, можна помітити його у ч. 9 ст. 340 Митного кодексу України. Дане стаття зазначає, що особистому огляду не підлягають Президент України, Голова Верховної Ради України, народні депутати України, Прем'єр-міністр України, Голова та судді Конституційного Суду України, Голова та судді Верховного Суду України, Перший заступник Голови Верховної Ради України, Перший віце-прем'єр-міністр України, міністр закордонних справ України, Генеральний прокурор України та членів їхніх сімей, які прямують разом з ними [3].

Дане положення митного законодавства видається досить суперечливим, оскільки посадові особи, які наділені особистою недоторканністю, можуть зловживати можливостями, які відкривають вище зазначені положення Митного кодексу. Доречно було б змінити дану норму і не звільняти посадових осіб від проходження митного огляду при перетині митного кордону України.

Отже, специфіка особистого огляду як виняткової форми митного контролю полягає в тому, що особистий огляд у окремих випадках може суперечити основним правам та свободам людини і громадянина. На нашу думку, слід удосконалити норми Митного кодексу України, внести зміни до тих його норм, які суперечать Конституції України, а саме:

- внести зміни до ч.1 ст. 340 Митного кодексу України « Особистий огляд», а саме чітко визначити перелік достатніх підстав застосування особистого огляду до осіб, які переміщуються через митний кордон України, а також здійснити нормативне тлумачення юридичних і фактичних підстав особистого огляду;

- узгодити норму ч. 9 ст. 340 Митного кодексу України з вимогами ст.24 Конституції України, тобто принципом рівності прав і свобод громадян, а саме не звільняти окремих посадових осіб і членів їхніх сімей від митного огляду при проходженні митного контролю України.

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - ст. 141.

2. Кунєв Ю.Д. Митне оформлення і митний контроль: Системно-правова модель / Ю.Д. Кунєв// Вісник Академії Митної Служби України. Серія: Право. - 2009. - № 2. - С. 78-85.

3. Митний кодекс України: // [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>

4. Кузь С. В.Особливості проведення особистого огляду, як виняткової форми митного контролю./С.В. Кунєв// [Електронний ресурс]- Режим доступу: <http://iful.at.ua/Konferenciia/kr Ostrogljad s Kuz statija.pdf>

Рух за громадянські права у США

Солодущенко К.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Пустовіт Ж.М.**

Актуальність обраної теми обумовлена тим, що питання прав людини на сьогодні є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики усіх держав світової спільноти. Саме стан справ у сфері прав особи, їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства вцілому.

Боротьба за права не з'явилася якимось феноменом, чимось несподіваним для Америки того часу. Навпаки. Температура нагніталася повільно, але вірно. Утворена як рабовласницька держава, США завжди намагалася позбутися цього ганебного статусу. Поділ штатів на сегрегаційні і вільні від рабства стану справ не виправило. У підсумку справа дійшла до громадянської війни. Аспект свободи чорних американців не був основним в контексті протистояння Півночі і Півдня, але, тим не менше, був вельми і вельми істотним.

Протягом усієї історії різні країни по різному визначали і з неоднаковою рішучістю захищали особисті права і привілеї своїх громадян. Сполучені Штати - держава, побудована на фундаменті цих громадянських прав, високих ідеалів, закріплених у Декларації незалежності, і механізмів правового захисту, прописаних у Конституції, особливо в перших десяти поправках до неї, які в сукупності називаються Біллем про права американського народу[4,ст.6].

І все таки серед новоприбульців була група людей, які не користувалися цими правами і захистом. І якщо іммігранти з Європи набували в Новому Світі безпрецедентних економічних можливостей і ширшої особистої, політичної й релігійної свободи, то чорношкірих африканців привозили сюди супроти їхньої волі, часто в ланцюгах. Їх продавали як рабів, як рухоме майно і примушували працювати на «господарів» - найчастіше на великих сільськогосподарських плантаціях Півдня.